

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om filmcensur.

(Lovforslag nr. L 76).

Forslaget tilsigter at foretage en vis ajourføring af den gældende lov, som er fra 1969. Som bekendt blev voksencensuren dengang afskaffet, medens man bibeholdt filmcensuren for børn med aldersgrænserne ved 16 og 12 år.

I dag kunne man måske have ventet et forslag om filmcensurens fuldstændige afskaffelse. Tanken var fremme allerede i 1969, og den er mig heller ikke fremmed. Efter nøje overvejelser ser jeg mig imidlertid ikke i stand til at fremsætte et sådant forslag. Enhver vil af selvsyn kunne overbevise sig om, at der i nogle biografer spilles film af en sådan art, at de fleste uden videre vil mene, at filmcensuren har en berettigelse. Det drejer sig om film, hvis lige eksempelvis aldrig vil blive vist i fjernsynet, og som vel i det hele taget har et forholdsvis begrænset publikum, der dog er stort nok til, at de vises.

Men bortset herfra vil mange sikkert erkende, at en sagkyndig filmcensur er berettiget også med hensyn til en lang række film, hvis mulige skadevirkninger for børn ikke er umiddelbart iøjnefaldende, men kommer for dagen ved et gennemsyn.

Hvis man i 1969 betragtede bevarelsen af filmcensuren for børn som et forsøg, der måske ville falde ud til en fuldstændig afskaffelse af censuren, så er det i dag min opfattelse, at forsøget ikke har ført til dette resultat. De ændringer, som nu foreslås i loven, rokker ikke ved de grundlæggende principper.

Initiativet til at søge loven ændret er taget af statens filmcensur. Censorerne forslag var dog noget mere vidtgående end det her fremsatte lovforslag, idet de bl. a. anbefalede en ny absolut aldersgrænse ved 7 år ved siden af de eksisterende grænser ved 12 og 16 år. Det vil ses, at jeg ikke fuldt ud har kunnet imødekomme filmcensuren i dette spørgsmål.

Lovforslaget går nærmere ud på at ændre loven på fire punkter.

Det foreslås således, at videooptagelser skal censureres ligesom film, hvis de ønskes vist offentligt med adgang for børn (forslag

nr. 1). Baggrunden er selvsagt den udvikling af video, som nu gør det praktisk muligt at vise videooptagelser under næsten samme forhold, som når film vises i biografen.

Endvidere foreslås en ny form for afgørelse, som filmcensuren skal kunne træffe – ved siden af 16 og 12 års forbudene – nemlig at en film skal kunne tillades for alle, men frarådes for børn under 7 år (forslag nr. 2). Det er hensigten at undgå, at en film forbydes for børn under 12 år, når det i virkeligheden er børnene under skolealderen, som ikke bør have adgang. Dels er disse børns biografbesøg næppe særlig hyppige, dels er de vel også normalt afhængige af forældres eller andre ansvarlige voksnes mere direkte stillingtagen, og derfor forekommer en sådan rådgivning tilstrækkelig for denne aldersgruppes vedkommende.

Det foreslås også at give hjemmel for en præcisering af reglerne om, hvordan annonceringen af filmcensurens afgørelser skal ske (forslag nr. 3, 4 og 6). Selv om det er undtagelsen, sker der forsyndelser på dette område i form af manglende eller mindre tydelig annoncering, og hensynet til biografernes publikum taler for en forbedring. Det forekommer rimeligt, at der i forståelse med branchens organisationer indføres et sæt regler med nogle minimumskrav angående klarheden.

Endelig foreslås afgifterne for censurering ophævet (forslag nr. 5). Disse afgifter er et levn fra den tid, da alle film skulle censureres. I dag påhviler de jo kun de film, som ønskes vist offentligt for børn, og det forekommer urimeligt at lægge en afgift netop på disse film. Er der tale om film, der specielt henvender sig til børn, virker det særlig uheldigt, fordi denne kategori af film som oftest har ringere indtjeningsmuligheder end film, der henvender sig til voksne.

Det er mit håb, at afskaffelsen af afgifterne sammen med den omtalte nye censurafgørelse – hvor filmen frarådes for børn under 7 år – vil medvirke til et øget udbud af film for børn og være til en vis nytte for biograferne her i landet.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, anbefaler jeg forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

[Undervisningsministeren]

Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om Danmarks Journalisthøjskole.

(Lovforslag nr. L 77).

Den gældende lov om Danmarks Journalisthøjskole og institut for presseforskning fra 1970 indeholdt oprindelig en bestemmelse, om at loven skulle tages op til revision i 1976-77, og den daværende undervisningsminister nedsatte med henblik herpå et lovrevisionsudvalg. På baggrund af en indstilling fra udvalget blev lovrevisionen udskudt af hensyn til ønsket om at afklare en række forhold, idet revisionsbestemmelsen i 1976 blev ophævet ved lov og en egentlig revision af loven stillet i udsigt, når udvalgets endelige indstilling forelå.

Lovrevisionsudvalget bestod af repræsentanter fra pressens organisationer, højskolen og de implicerede myndigheder og råd. Udvalget nåede til enighed på næsten alle punkter og har afgivet en betænkning.

Det lovforslag, der nu fremsættes, følger i det væsentlige lovrevisionsudvalgets udkast til lovforslag.

Den selvejende institution Danmarks Journalisthøjskole og det statslige institut for presseforskning er for øjeblikket to selvstændige institutioner med forskellig styrelse, men med delvist personsammenfald. Dette meget komplicerede system foreslås nu gjort mere rationelt ved, at højskolen og instituttet sammenlægges til statsinstitutionen Danmarks Journalisthøjskole.

Som foreslået af lovrevisionsudvalget bliver højskolens styrelse demokratiseret. Styrelsesreglerne vil komme til at ligge nær op ad de regler, der gælder generelt efter loven om styrelse af de højere uddannelsesinstitutioner. Højskolen foreslås ledet af en rektor i forbindelse med et skoleråd, et styrelsesråd, studienævn og et forskningsudvalg.

Højskolen har altid haft en nær tilknytning til erhvervet, og jeg finder det ligesom lovrevisionsudvalget meget værdifuldt, at denne tilknytning bevares. Lovforslaget indeholder derfor bestemmelser om, at ministeren nedsætter et uddannelsesråd og et optagelsesnævn, hvori pressens organisationer er repræsenteret med et flertal af medlemmerne. Uddannelsesrådet er ikke alene rådgivende, men har også administrative beføjelser.

Undervisningsministeren er øverste forvaltningsmyndighed for højskolen og kan i overensstemmelse med lovrevisionsudvalgets forslag – men i modsætning til, hvad der gælder for de højere uddannelsesinstitutioner under styrelsesloven – træffe beslutning i alle anliggender, også i faglige skønsmæssige anliggender.

Lovforslaget fastsætter uddannelsens længde til 4 år (1½ års teoretisk uddannelse, 1½ års praktisk uddannelse og 1 års teoretisk uddannelse). Jeg vil gerne i den forbindelse fremhæve, at jeg er enig med lovrevisionsudvalget i, at det ville være særdeles betænkeligt at afkorte uddannelsens teoretiske del, således som det blev forsøgt ved lovforslag i folketinget i 1975. Medierne har som bekendt en stor betydning for hele samfundet og dets udvikling, og det må derfor afvises at forringe uddannelsen.

Endelig skal det nævnes, at lovforslaget indeholder bemyndigelser til undervisningsministeren til at fastsætte nærmere regler om højskolens styrelse og virksomhed og til at kunne lade etablere journalistisk videreuddannelse, efteruddannelse og tillægsuddannelse samt beslægtede uddannelser ved højskolen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Birthe Nielsen (SF):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om orlov i forbindelse med børns sygdom.

(Beslutningsforslag nr. B 14).

Under hensyn til familiens trivsel og trykthed er det vigtigt, at forældre får mulighed for at blive hjemme og passe et sygt barn, uden at de af den grund bliver ringere stillet på arbejdsmarkedet.

Som yderligere begrundelse skal anføres, at kommunerne ikke med kort varsel kan stille hjemmehjælper til rådighed for familier med akut syge børn.

Jeg skal hermed anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Steen Folke (VS):